

M a r t a K a s m a n o v á

Ja a môj Emo

autentické zápisy z denníka

Všetky práva sú výhradne vo vlastníctve autora. Dielo a žiadna jeho časť sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, teraz ani v budúcnosti, a bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

Autorka Marta Kasmanová

Ilustrácie, obálka Marta Kasmanová, Pixabay

Vydala Marta Kasmanová v roku 2021

ako svoju 1. publikáciu

Dostupné na www.martakasmanova.sk

ISBN 978-80-570-2680-8

Príbeh plný láskavého humoru o spolužití dvoch absolútne rozdielných by-
tostí. Každodennú rutinu si okoreňujú úprimnou radosťou i prudkými
vývrtkami, pri ktorých stúpa tlak a rozum zatemňuje horká žľč.

Emo je totiž kvapku iný, než my ostatní...

Niekedy v roku 1999

Dnes zašlo slnko skôr ako zvyčajne. Je to buď kvôli prichádzajúcej zime, alebo odchádzajúcemu zraku. Ťažko je mi s istotou povedať, čo je tomu na príčine.

Podľa Emovho správania, nie zima prichádza, ale jar. Tuším to pasuje aj podľa kalendára. Len či sme nezabudli listy obracať. Pretože doktor tvrdí, že zrak mám v poriadku. Doktorovi verím. Emovi nie. Doktorovi je ľahké uveriť, keď vidím, že vidím. Ale Emo sa chová takmer rovnako, či je zima, a či jar. Po celý rok je nesmierne lenivý a zrovna tak pažravý. Takže, kto môže s istotou povedať, či prichádza zima alebo jar?

Zrána mrzne. Kde tu je frcnutý sneh. Príroda šedivá, stromy holé, vtákov ani myší niet, mačky sú v ruji, ľudia otupení... Iba ten potvorský kalendár ukazuje z jednej strany marec a z druhej november. A Emo sa pozerá na marec. Mne to skôr pasuje na november. Nebudem sa ale s Emom hádať. Ak trvá na tom, že sa budeme pozeráť na marec, tak budeme mať marec. Zaiste na to má nejaký dôvod. Emo má vždy dôvod. Na všetko. Málokto má toľko dôvodov ako Emo.

Napokon, predstava prichádzajúcej jari je oveľa príjemnejšia ako vidina sibírsnych nocí a polárnych dní. Len tie zmeny svetla a tmy mi nejdú do kotrby. Mali by byť iné. Opačné. Nie dni, ale noci by sa mali skracovať, ak je naozaj marec. Ak predsa len nie je napokon november. A možno slnko nezašlo skôr ako zvyčajne. Môžbyť to mám trocha popletené. Možno slnko zašlo

načas, len mesiac vyšiel skôr, ako mal.

9. októbra 1999

Tohtoročné leto sa nevelmi vydarilo. Začalo niekedy uprostred marca a začiatkom apríla bolo po všetkom. Slnko sa rozsvietilo, roztopilo zvyšky špinavého snehu, a zhaslo. Za oknami je tma ako o polnoci. Vytrvalému mrholeniu niet konca kraja.

Hľadíme s Emom na tú beznádej spoza záclony a vzdycháme. Emo nad počasím a ja nad Emom. Je mi ho ľúto. Pozoruje kvapky dažďa a je smutný. Alebo sa mi to zdá. Emo má takú tvár. Nikdy neviem, či sa usmieva, alebo je smutný. Ani jeho oči toho veľa neprezradia o jeho nálade. Emo nezvykne veľmi dávať najavo, čo si myslí. Je to tichý spoločník. Nie ako ja.

Rozprávam skoro stále a svoje pocity vykladám bez servítky. Emo počúva. Keď chce. Viem, že len vtedy, hoci navonok sa tvári, že počúva vždy. Viem, že nepočúva. Lebo Emo je ako ja. Nemá rád konflikty. Pre pokoj v rodine čo-to vydrží. Aj nejakú tú neškodnú pretváрку. A kým mi naoko poctivo prikyvuje, duchom je ďaleko za horami-za dolami. Nevadí mi to. Robím to tiež. Preto si rozumieme. Aspoň sa tak tvárime. Sme o tom presvedčení, aspoň ja určite, a tak to hádam bude pravda.

Takže Emo hľadá z okna a ja hľadím na neho. A na teplomer. Je zima. Emo nemá rád zimu. Ani dážď. Neznáša blato a vlhko. Emo je veľký pecivál. Rád sa vyhrieva na pätnásťročných gamatkách v kuchyni, lebo hrejú lepšie ako tie v obývačke. Viac gamatiek nemáme. Ani izieb. Emovi to nevadí. Mne občas áno.

Jedna cimra navyše by bodla. Aj navyše, aj vyššie. Má to síce svoje výhody, keď na vlastný balkón môžete vyskočiť rovno zo záhrady, ale zasa... ak sa vyteperíte vy, vydriapu sa aj iní. Kdejakí lumpi, kmíni, hrdlorezi... Emovi sa páči, že bývame na prízemí. Ja by som fakt radšej trochu vyššie. Je to bezpečnejšie. Ale nemáme si z čoho vyberať. Koniec koncov, Emo si náš pidíbit pochvaľuje. Na rozdiel od jesennej depresie za oknami, je v ňom teplo a neprší.

12. novembra 1999

Dnes ráno vstal Emo skôr než zvyčajne. Nikdy síce nevstáva neskoro a ani obzvlášť skoro, ale dnes vyskočil z postele včasnšie než inokedy.

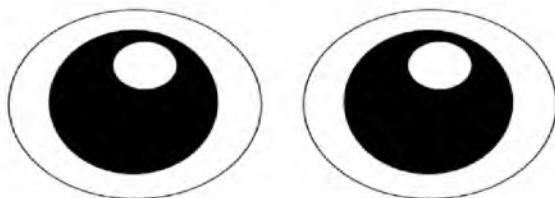
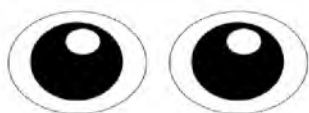
Totíž, Emo mal kedysi taký zvyk. Postaviť sa na nohy zarovno so svitaním. Neskôr pochopil, že to, kedy bude raňajkovať, nezávisí na tom, kedy vstane on, ale kedy sa z postele vyteperím ja. Takže, ak sa zobudil priskoro, zvykol si ešte zdriemnuť dovtedy, kým sa nevyspím aj ja.

Dnes ale vstal skôr než priskoro, a po celý deň bol nervózny. Emo má šiesty zmysel. A keď je nervózny, visí niečo vo vzduchu. Problém je v tom, že Emo do poslednej chvíle netuší, čo sa to vlastne v tom vzduchu hompáľa. Vie iba krátky okamih predtým, než sa niečo stane, že sa to udeje, a čo sa to vlastne prihodí.

Prirodzene, že za ten kratučký okamih mi nestihne ani naznačiť blížiacu sa katastrofu. Nieto ešte upozorniť alebo vystríhať ma pred ňou. Avšak, bude už polnoc a doposiaľ sa nič nestalo. Nielen katastrofické. Neudialo sa vôbec nič. Celý deň sme prežili v očakávaní a z toho vyplývajúcom ničnerobení.

Asi si pôjdeme čoskoro ľahnúť. Za oknami je tma ako v rohu a veľké ticho. Emovi sa to ticho nepozdáva a vypliešťa do noci oči ako biliardové gule. No ústa sa mu otvárajú frekvenciou sekundovej ručičky na mojich náramkových hodinkách. Ono sa

to, samozrejme, dá iba ťažko predstaviť, a ešte ťažšie stihnúť. Avšak netvrdím, že moja sekundovka je celkom v poriadku.

13. novembra 1999

Emove katastrofické predpovede sa napokon vyplnili. Prv, než sme stihli zaľahnúť, spustila sa taká búrka, že kvôli bleskom bičujúcim oblohu sme nemuseli svietiť.

Koniec koncov, nemali sme čím, pretože hneď prvý blesk nám vybil poistky. Udrel do stolnej lampy, šupa ako sviňa, a zostala tma. Potom sme už, prirodzene, nemali odvahu svietiť. Emo dokonca vyzeral byť nadmieru spokojný so strašidelnou tmou. Zrejme si myslel, že takto tie žeravé potvory nenájdu jeho prdel. Ležali sme na koberci pre istotu až do svitania, pretože posteľ sa nám ako vyvýšený objekt nezdala dosť bezpečná.

Ďalšia katastrofa prišla, keď sa rozvidnelo. Susedovie Ferko spustil ohlušujúci nárek. Cez poodchýlené okno znel ako kvílenie hasičskej sirény. Okamžite som bežala po vedro, a s plným vody som vybehla na balkón. Myslela som, že horia.

Malý stále vrieskal, ale po dyme nebolo ani chýru, ani slychu. Naziapal na mňa, že mu v noci zmizol z akvária na balkóne škrečok. Včera ho dostal k meninám a je fuč. Povedala som mu, že neviem, prečo ziapa na mňa. Ja s jeho hlodavcom nič nemám.

Kričal, že ja nie, ale možno Emo. Každý predsa vie, ako ho fascinujú myši. Vtedy som si všimla, že malý po celý čas neziapal na mňa, ale na Ema, ktorý stál hneď za mnou. A netváril sa vôbec hodnoverne.

Emo mal za ušami. Ja som si síce všimla iba špinu, ale ktovie, čo v noci nastváral. Pre istotu som však Ferkovi vyhubovala, že si mal kúpiť na akvárium dekel, aby mu škrečok neušiel. Tým som celú záležitosť uzavrela.

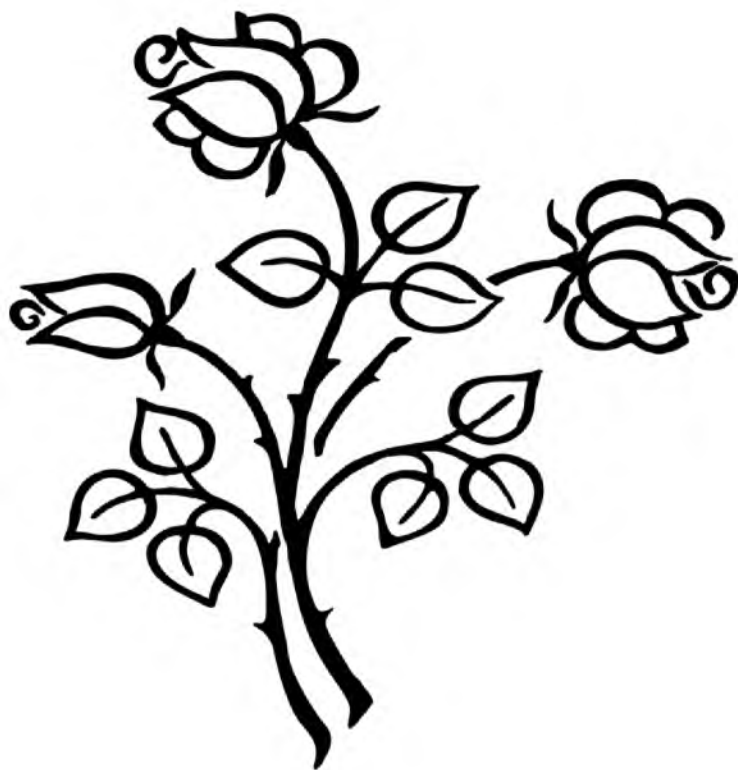
18. mája 2000

Život s Emom nie je nijakou prechádzkou rajskou záhradou. Jeho tvrdohlavá makovica mi dáva poriadne zabrať. Najnovšie si zaumienil, že svoju pedikúru bude vykonávať zásadne na mojej posteli. No to by som sa na to pozrela!

Z vlastných skúseností viem, že nohy smrdia. Nielen cudzie. Samozrejme, že aj tie moje. Prv, než si ich umyjem. Lenže ja leziem do perín až po tomto nevyhnutnom úkone. Na rozdiel od Ema. Ten vlezie do postele, kedy sa mu zachce. A tak tento jeho rozmar pokladám za absolútne nevhodný.

Lenže Ema moje názory nezaujímajú. Pokladá pedikúru v posteli nielen za vhodnú, ale dokonca za príjemnú. A na mojej posteli za samozrejmu. Je čistejšia a voňavejšia ako jeho. Som presvedčená, že je to tým, že si umývam nohy. Nepochybujem o tom, že Emo si ich umýva tiež. Má však svoje spôsoby. A má ich hrozne chlpaté.

Emo vôbec dosť zarastá. Netvrdím, že ja nie. Avšak, kým moje chlpy sú bledé, a preto sotva badateľné, Emove čierne chlpiská sa zdajú byť všade. Rozčuľuje ma to do nepríčetnosti a Emo to veľmi dobre vie. Napriek tomu si vymyslel tú stupídnu pedikúru rovno v mojej posteli. Život s Emom je ako prechádzka ružovou záhradou. Krásnou, ale poriadne trnistou.

20. januára 2001

Nemám nič proti dobrému apetítu. Ale Emova pažravosť nepozná hranice. Vlastne pozná. Končí za bránami mäsovýroby.

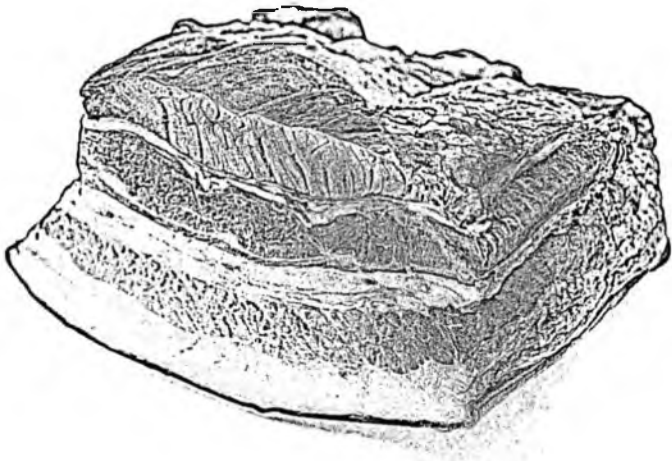
Odkedy spolu žijeme, je akosi samozrejmé, že o domácnosť, stravu, nákupy a všetko ostatné s tým súvisiace, sa starám ja. Emo málokedy protestuje proti môjmu výberu. Nemá nič ani proti tomu, kedy servírujem. Ani mať nemôže, pretože je príšerne lenivý na to, aby sa o seba postaral sám.

Napriek tejto absolútnej dištancii od stravovacích záležitostí pre istotu permanentne monitoruje kuchyňu, či sa v nej nepovaľuje nejaká lahôdka, ktorú by mohol z dlhej chvíle hodiť do huby. Pochúťka však musí byť striktné živočíšneho pôvodu, s výnimkou vareného hrášku a kukurice. Čokoľvek iné si Emo jednoducho nevšímne, aj keby tým bola kuchyňa taká zaprataná, že by nemal kadiaľ chodiť.

Avšak pri vôni mäsa sa prestáva ovládať. Je schopný zožrať na posedenie kurča, králiku alebo hoci aj prasa. Alebo napríklad peceň oravskej slaniny. Ako včera v noci.

Naštvali ma tri veci. Že je taký pažravý, a hoci nebol vôbec hladný, musel si tú slaninu napchať do gágora! Že ju tajne vykradol z chladničky, kým som spala. Ako keby som mu odtrhla hlavu za to, že by si z nej normálne vypýtal!

A napokon ma nevýslovne zlostí, že mi tým spravil poriadny škrt cez rodinný rozpočet. Tú slaninu sme dostali zadarmo. Nestála ma ani korunu, a presne toľko by ma nestála ešte pekne dlho. Lebo pri správnom porciovaní by sme si na nej pochutnávali rovné tri mesiace. Ušetrili by sme na salámach dvestopäťdesiat korún! A Emo ich zožral za jedinú noc.

23. novembra 2001

Vonku bolo niekoľko týždňov počasie, že by ani psa nevyhnal. Pršalo. Teplota klesala k nule. Cesty sa kĺzali, chodníky šmýkali, ruky dreveneli a sopeľ zamrzal len čo sa vystrčil z nosa. Presedeli sme s Emom v izbe na gamatkách celučičký mesiac.

Psia zima síce ani dnes nepovolila, ale prestalo pršať. Emo je nadšený. Stále vybieha von a kontroluje, či už blato stvrdlo. Dlho však vonku nevydrží a chodí sa každých päť minút zohrievať na gamatky. Trocha ma to šťve, pretože sa obávam, že z neustáleho otvárania dverí dostanú kvety prievan.

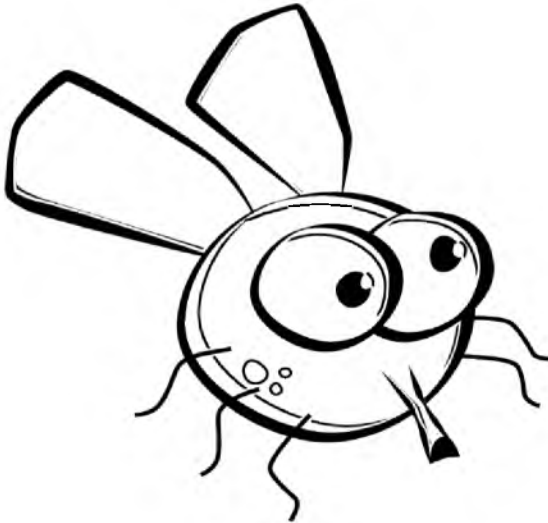
Ema kvety nezaujímajú. Zaujala ho mucha na okne. Pekná vypasená mäsiarka. Musela stuhnúť kdesi na balkóne a len čo na ňu zablysko slnko, vletela šikovne cez lietajúce dvere dnu.

Emo nemá rád muchy. Asi preto, že sú špinavé. Ako keby aj on občas nebol. Myslím, že príčina jeho nenávisti tkvie niekde inde. Emo nemá rád nič, čo má krídla. Rozčuľujú ho lietajúce veci. Avšak iba do veľkosti holuba. Všetkého, čo presahuje tieto parametre, sa bojí. Najviac lietadla.

Nuž, každý sa niečoho obávame. Ja, napríklad, pavúkov. A tí sú ďaleko menší než lietadlá, či holuby. Emo sa pavúkov nebojí. Po zemi loziace tvory sa mu páčia. Rád sa s nimi hrá. Vodí ich za nos. Prv, než ich zahluší, prirodzene. Ak sa nedajú zabiť, aspoň ich pokazí. Dokaličí.

Niekedy im ublíži aj nechtiac. Väčšinou vtedy, keď sa mu odrazu zunujú, lebo ho zaujalo niečo lepšie. Nezacapí ich poriadne a ja to musím dokončiť za neho.

Nie je to pre mňa taká zábava ako pre neho a moje ruky so smrtiacou papučou vedie skôr strach ako pasia. Avšak pohľad na pavúka vlečúceho za sebou tri zlomené nohy ma dojíma k slzám. Je to predsa len živá bytosť. Má právo na dôstojný život i smrť. Na prirodzenú málokedy. Ale keby zostal trčať vo svojej pavučine, ktorú si postavil, žil by určite dlhšie. Nemal sa nakvartírovať do nášho bytu a otravovať nám svojou prítomnosťou život.

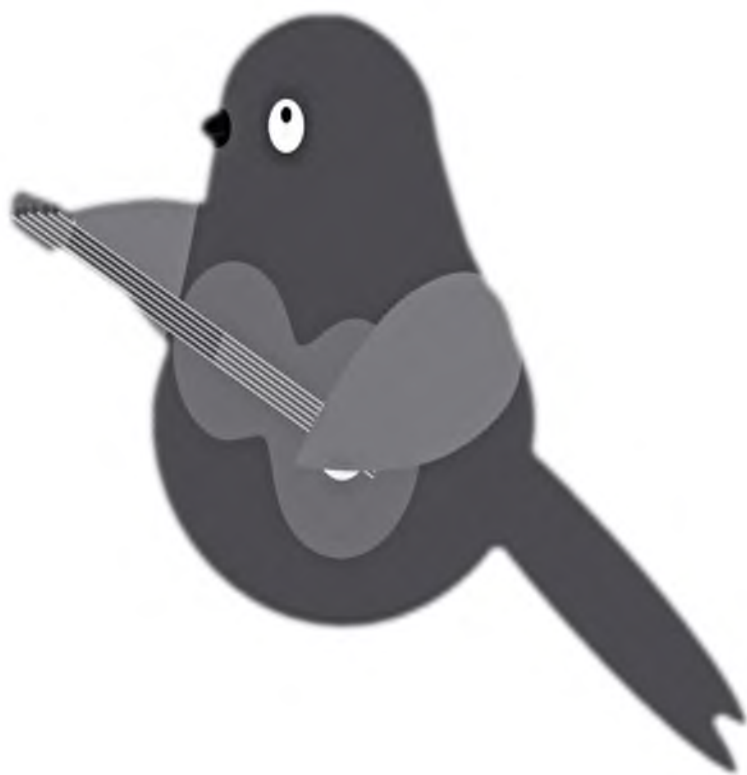
25. apríla 2002

Včera sme boli na pohrebe. Príšerný zážitok. Neznášam pohreby. Ako každý. Je mi na nich do plaču. Vbehne mi do krku tá povestná hrča, ktorú nie a nie prehltnúť. Reakciou na to je vodopád slz, ktorý nijako nezastavím, pokiaľ tú hlúpu hrču nedostanem z hrdla.

A na tom včerajšom pohrebe mi prišlo obzvlášť ľúto. Tak ako človeku môže byť iba vtedy, keď zomrie niekto bez príčiny. Zbytočne. Keď dotyčný nebožtík zomrieť nemusel. Keď tomu mohol zabrániť, keby sa trochu snažil.

Smrť toho drozda nemala nijaký význam. Nič sa ňou nevyriešilo. Jedinou vinou toho chudáka bolo, že príšerne kotkodákal a nám to ešte príšernejšie liezlo na nervy. Pritom je pozoruhodné, že nešťastník bol alergický iba na Ema. Celý deň držal zobák, ale akonáhle zbadal za oknom Emovu siluetu, spustil taký rámus, že človeku šlo po piatich minútach urvať uši. Bol vytrvalý ako perpetum mobile. Toľko na toho Ema vypiskoval, až sa ten naštvál a zabil ho.

Všimla som si, že na vtáky poľuje obzvlášť rád, už dávnejšie. Robil to veľmi dobre a nijako sa svojou vášňou netajil. Nebol však veľmi úspešný. Aj toho uziapanca chytil až na piaty pokus. Hodil mi ho k nohám a bol na seba náležite hrdý. Chápem, prečo to spravil. Nie, nevyčítam mu, čo urobil. Avšak ticho trvalo iba do rána. Potom sa rozvrieskal iný drozd.

19. júna 2002

S Emom nie je od rána reč. Na raňajky sa dostavil s výrazom medveďa prebudeného zo zimného spánku. Čo-to zjedol, vypil mlieko a zmizol. Objavila som ho za hodinu, keď som sa pokúšala ustlať. Schytila som paplón, ťažký bol jak sviňa, a spod neho sa na mňa vyvalili prekvapené oči. Prekvapené boli iba chvíľočku. Potom zostali znechutené. Hodila som mu prikrývku späť na hlavu a vykašľala sa na neho. Všetci sa raz vyspí.

Lenže Emo sa neráčil zobudiť celé dopoludnie. Spod perín ho vytiahla až vôňa restovanej pečienky. Po príchode do kuchyne na mňa zagánil, že som mu nenechala kúsok surovej, pretože takú má Emo najradšej. Nechala som mu, pravdaže som mu odložila, ale zachcelo sa mi ho trocha ponáťahovať za to vydrichmávanie.

Emo síce napokon surovú pečienku dostal, ale gániť na mňa neprestal. Môžbyť je to preto, že mu neustále vyčítam jeho nočné potulky. Kvôli nim potom celý deň nie je k ničomu. K ničomu nie je ani moje dohováranie, pretože Emo už prestal aj gániť a teraz ma ignoruje. Je celkom fuk, či mu nadávam, alebo sa zaliečam. Môžem sa aj rozdrapiť a on sa na mňa ani nepozrie. Emo je už taký. Keď sa zatne, nič na svete ho nerozhádže. Keď nechce.

20. júna 2002

Situácia sa včera večer vyostрила natoľko, že som zavrela dvere a zakázala som Emovi čo len vystrčiť nos z domu. A to pod hrozbou, že zostane ďalšie ráno bez raňajok, čo je najhoršie, čo sa dá Emovi vyparatiť. Ako ho potrestať. Nie som nijaký diktátor a nemám v úmysle porušovať právo na osobnú slobodu kohokoľvek, a už vôbec nie tú Emovu. Ale pekelné mi lezie na nervy ten jeho hlúpy zvyk neustále sa prečečúrať. Von a dnu. Von a dnu. Po celú noc. Od rána do večera.

Cez deň mi to až tak neprekáža, pokiaľ vonku nie je mínus dvadsať. Avšak jeho nočné prechádzky ma dráždia. Pritom samotné korzovanie na balkón a späť by mi až tak nevadilo, keby za sebou zatváral dvere. Aj som mu to tak vyložila. Musí predsa pochopiť, že rozpláštené balkónové dvere nie sú za tmy nič príjemné.

Po prvé, vonku nevládnú nijaké tropické horúčavy, že by v búdach psy jazyky vyvaľovali. Človeku pekne ťahá na nohy. Po druhé, pre komáre a nočné mory nie je nič lákavejšie ako rozsvietená teplá obývačka. A po tretie, keď zhasnem a zaspím, viem ja čo, ale hlavne kto mi vlezie cez prízemný balkón rovno do postele?!

Emo sa na mňa díval, akoby som ani nebola z tohto sveta. S ubiehajúcimi hodinami zahájil nátlak. Toľko mi píliť uši, až mi rupli nervy a balkón som mu sprístupnila. Avšak poriadne som

ho za ním zabuchla, aby počul, aká som našťvaná. A že nebudú raňajky. Zaspávala som spokojná. Aspoň sa nebude prečecúrať.

21. júna 2002

Emo sa neprečecúral. Poslušne vyčkal za dverami na denné svetlo, aby ma nerušil zo spánku. Ráno jemne, nevtieravo, zaškrabkal. Neodvážil sa klopať. Veľmi dobre vie, aký je pre mňa spánok dôležitý a ako by som na neho vyštartovala, keby mi pretrhol sen.

Lenže ja som tú noc nijaké sny nemala. V hlave mi mátal len Emo v tmavej noci plnej prekvapení. A strach, že budem pokojne spať, kým on bude za zatvorenými balkónovými dverami žalostne prosiť o život.

Trápili ma výčitky svedomia, či sa vôbec vráti, keď som mu toľko hubovala. Na svitaní som mala nervy v kýbli a svaly pripravené na výpad, len čo sa jeho silueta mihne za záclonou. Keď zaškrabkal, bežala som mu otvoriť, div som si nohy nedolámala.

Emo je veľký individualista. Nemá rád, keď mu príliš kibicujem do života. Neznáša, keď sa mu pletiem pod nohy, keď on nemá o moju spoločnosť záujem. Naopak to však nefunguje. On sa mi pod nohami pletie veľmi rád. Niekedy ma z toho ide parom uchytiť, ale potom sa na neho lepšie pozriem a ruka sa mi samovoľne natiahne k jeho hlave. A pohladí ju.

Pretože pravdou je, že nech ma Emo akokoľvek zlostí, ľúbim ho. Milujem, keď ho môžem hladiť. Nežne sa ho dotýkať. Cítiť jeho teplo. Páči sa mi ten pocit v dlani, pri srdci. Páči sa mi, lebo

sa mi páči celý Emo. Páči sa mi aj vtedy, keď mu nadávam. Dohováram. A keď skončím, mám ho ešte radšej.

Emo to vie. A patrične to využíva. Je majster v strúhaní ksichtov. Vždy má naporúdzi nejaký, čo ma zlomí. Dostane. Pripadám si veľakrát hlúpo a veľmi previnilo, že sa do neho toľko navážam. Aj preto ma celé noci kvári, čo Emo na tých svojich nočných potulkách vlastne robí. Nemám odvahu pýtať sa, kam chodí. Možno hľadá lepšiu spoločnosť. Menej uhundranú.

A tak mu každé ráno raňajky pripravujem veľkou lyžicou, aby mu nedajbože nechýbalo. Srdce mi plesá, keď mu druhýkrát dolievam mlieko.

24. decembra 2003

Dnes mal Emo báječný deň. Nebudem preháňať, keď poviem, že aj vďaka mne. Emo je v dnešnom materialistickom svete výnimočným obyvateľom modrej planéty. Vie sa totiž tešiť z maličkostí.

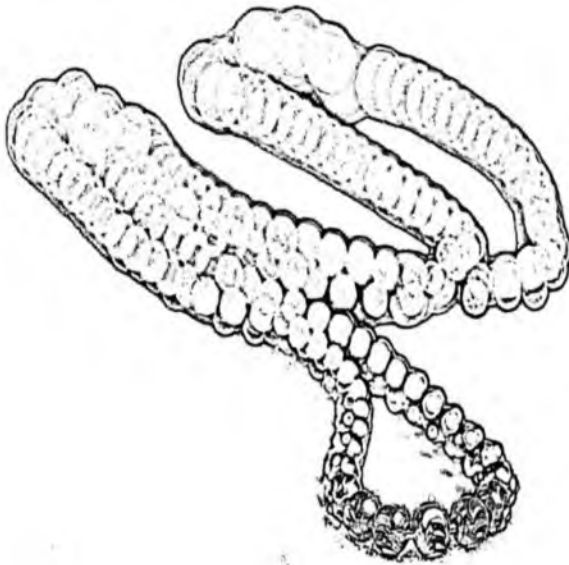
Emovi môžem vydláždieť kúpeľňu tisíckorunami, a ani trochu ho nenadchnem. Môžem mu postaviť vilu za päť miliónov, darovať mu najnovší model ferari aj s vodičákom, a ani mi nepoďakuje. Môžem ho pozvať na interkontinentálnu plavbu na miliardárskej jachte. Zasypať ho šampanským, kaviárom, najkrajšími ženami sveta, a on odtiaľ zdupká.

Ale keď mu zatrasiem pred nosom maličkým útržkom retiazky akéhokoľvek druhu, rozžiarim mu oči ako sviečky na vianočnom stromčeku. Retiazky sú totiž Emovou vášňou. Čím tenšie, tým lepšie. Najviac sa mu páčia tie dvadsaťštyri karátové, ktoré sa ľudia boja dať dole z krku. Ale uspokojí sa aj s retiazkou od štuľa v umývadle.

Emo je ako straka. Páči sa mu všetko, čo sa blyští a cvendzí. Minule mi odvliekol aj ruženec. Nábožný určite nie je, pretože krížik s ukrižovaným ho nezaujal. Zato lesklé korálky mu dráždili zrak. Vyhadzoval ten ruženec a znova ho lapal prv, než stihol dopadnúť na zem. Nevšedná zábava. Ale Ema to baví. Niekedy aj dve hodiny.

Ruženec ho prešiel po pár minútach. Bol príliš veľký a teda jeho chytanie nebolo ani trocha namáhavé. Emo má radšej menšie kúsky. Vie sa predsa tešiť z maličkostí. V poslednom čase sa mu však akosi tratia. Málokedy mu vydržia hodinu. Aj preto veľmi ocenil, keď som mu hodila kúsok štupej reťazky, ktorú som našla v prachu na ceste. Presne taký kúsok, aký má Emo rád. Bude ťažké ho chytiť.

Emo mal dnes báječný deň, pretože ten kúsok ešte nestratil.

25. decembra 2003

Emo ten kúsok napokon stratil. Rovno pred mojimi očami. A ja som stratila nervy, keď som videla ako.

Emo si vymyslel novú zábavu. Už si retiazky nepohadzuje, pretože jednu omylom zožral. Pardón, prehltol. Zdalo sa mu príliš jednoduché chytať ich z ľufu tradičným spôsobom. A tak ich lapal ústami. Darilo sa mu. Vcelku. Až kým sa mu jedna netrafila rovno do krku.

Nezostávalo mu nič iné, ak sa nechcel zadusiť, iba ju prehltnúť. Potom bol chvíľu začudovaný a nesvoj. Pozorovala som ho celý týždeň, kadiaľ mu tá retiazka vyjde. Lenže ona viditeľne nevyšla. Možno ju má v bruchu doteraz.

Každopádne, zmenil taktiku. Retiazky teraz triafa do akýchkoľvek štrbín a otvorov, ktoré sa naskytnú jeho očiam. Vzdialene pripomína hokejistu strieľajúceho puk do prázdnej bránky.

Spočiatku neboli problémy so znovu nahadzovaním štrngavého puku. Avšak Emo nachádzal čoraz rafinovanejšie bránky, a nepokladal za potrebné informovať ma o nich. Zvykol si na pravidelný prísun nových útržkov, a tak, keď nejaký vsietil, neunúval sa s jeho vyberaním.

Jeho vynaliezavosť dosiahla vrchol, keď pred mojimi očami nastavil puk do stredu vane, bielučkej ako klzisko, a vypálil ho na pomerne veľkú bránku. Nemohol sa netrafiť. A tak som

zistila, že tie jeho potvorské retiazky sa netratia len tak. Márne som zízala do tej výlevky. Špárala sa v nej háčikmi a zahnutými drátmi. Možno kdesi v kanáli chodia potkany ovešané ako čínski mandaríni.

7. apríla 2004

Emo sa včera druhýkrát narodil. Hovorí sa to tak, keď niekto prežije vlastnú smrť. Alebo keď mu k nej veľa nechýba. A Emo jej včera veru len o chl p ušiel. Smrť mala podobu psa.

Emo mohol zomrieť z dvoch príčin. Keby ho ten pes chytil, alebo od strachu. Emo sa pekelné bojí psov. Má z nich panický, možno až smrteľný strach. Nech je aký chce, určite je opodstatnený, pretože psy Ema nemajú radi. A nielen to. Oni sú na neho alergické. Ináč sa nedá vysvetliť to besnenie, ktoré sa ich zmocní, len čo ho zbadajú.

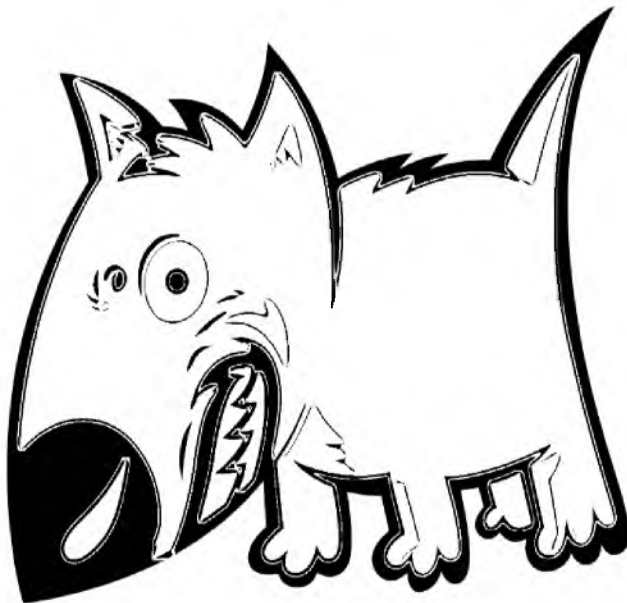
Pritom Emo nikdy nijakému psovi neublížil, takže nemajú byť prečo naštvané. On sa im dokonca vyhýba. Niekedy. Inokedy ich provokuje. Sadne si meter od koterca alebo bránky a díva sa na nich, ako ich ide od jedu rozdrapiť. Alebo sa len tak prechádza popred plot a tvári sa, že mu nestoja za pozornosť, nech by sa snažili akokoľvek upútať ho.

Niekedy ale Emo neodhadne mieru nebezpečenstva. Započúva sa do spevu vtákov, alebo si nevšimne, že bránka na koterci nie je zatvorená. Ako včera. Emo sa prechádzal po susedovíe záhrade a neskoro si všimol, že sa po nej prechádza aj susedovíe pes.

Za oknom sa mihli iba dve gule. Emo očividne nestíhal. Videla som z balkóna, ako pes natiahol labu po Emovej nohe a veruže

ju ten už skoro nemal. Rýchlosť, akou sa preplazil popod plot nemala ďaleko od svetelnej.

Odrazu stál s vygúlenými očami v obývačke. Pes v zápale naháňačky takmer zvalil plot, takže Emovi sa očné gule nezmenšili dovedty, kým som nezavrela balkónové dvere.

Koniec ukážky

Prečítaj si aj knihy:

dostupná na www.martakasmanova.sk

70 strán, 45 minút čítania

Pekelne nadupaný trpkovo-vtipný príbeh o živote s cigaretou a bez nej.

„Najskôr prestať nechceš, potom nemôžeš a odrazu musíš...“

dostupná na www.martakasmanova.sk

225 strán, cca 3 hodiny čítania

Emotívny príbeh o prechľastanom šťastí, krvilačných nájomníkoch a neznesiteľnom smäde.

„Sú takí lúzri, čo veria, že ho môžu uhasiť...“

a veľa ďalších

STORY

n i e l e n

Z HORY

n á j d e š n a

www.martakasmanova.sk